

КАРТИНА II.

Бре, бре, бре е... дай кръчмарю вино
Най-силно се Дамяновъ гласъ чува
Жена му е гълъбица скъпа
А той - хжде. По змейната тръгналъ
Да ми е синь, че съ прѣсна коприва
Какво не съмъ му думала дѣдо
Но камъка по билъ чулъ отъ него
Ти тукъ ли си била булка Вело
Срамъ ни срамъ - тукъ дойдохъ да чакамъ
Че въ къщи се Недѣлини връща
Излѣзе ли - ще му хвана пеша
Дѣтето си да дойде и види
Сърдцето ме боли за дѣтето
Добрѣ си се сѣтила да дойдешъ
Керванката да изгрей възчакватъ
И ще тръгнатъ змейната да видятъ
Незнаятъ тѣ, че който я види ~~всѣхъ и стехиаккижкъ~~
Отъ мѣсто на камъкъ ще стане
Що думашъ бе дѣдо Панталее
Иди тогазъ разправи на всички
Дано пъкъ се отъ това оставятъ
Ахъ Вожичко! съ дѣте невръстно
Вдовица да остана безъ време
Разбиратъ ли отъ дума човѣшка
Дали ще е тѣй както се чува
Че тя била слънце ненагледно
Щомъ приказка се разправя въ село
Не ще да е току тѣй наслуца

Керванката изгрѣла високо
Да тръгваме, кажи на Дамяна
Прехвърлилъ е та кой знае дали
Сполучилъ би пътека направо